

â€œ ãƒŒN^ î | > : C%î ñ Òóf°

11-12-2004

î ñ Ò ñ à ñ ó

î £, î ñ Ò£. â€œ. ° Ò% ñ î ê£l

இக்கருத்தரங்கை ஏற்பாடு செய்த தமிழ் மையம் மற்றும் மாஃபா மனிதவளமேம்பாட்டு மையம் உறுப்பினர்களை நான் மனந்திறந்து பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன் : சம்பிரதாயத்திற்காக அன்று : ஒப்புக்காக; அன்று: உண்மையாக.

செம்மொழிகளின் பட்டியலில் தமிழ் மொழியை மைய அரசு சேர்த்திருக்கிறது. அதாவது அறிஞர்கள் மத்தியில் ஏற்கப்பட்ட ஓர் உண்மைக்கு அரசு அங்கீகாரம் கிடைத்திருக்கிறது. இனி நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் இந்தக் கருத்தரங்கின் ஆய்வுப் பொருள்.

செயல்வேண்டும்: வினை கோடி

செய்யத் தூண்டும்

திறன் அமைந்த கலை வேண்டும்.

என்பான் கவிஞன். கலையாயினும், இலக்கியமாயினும், கருத்தரங்காயினும் செயலுக்கு வித்திட வேண்டும். மனித வாழ்வு என்பதே செயல்களின் தொடர் சங்கிலிதான். இக்கருத்தரங்கு ஓரளவிற்காவது எதிர்காலச் செயலுக்கு வழிகாட்டும் என்பது என் உறுதியான நம்பிக்கை.

செவ்வியல் மொழி என்ற தகுதியுடையதாக ஒரு மொழி எந்த அடிப்படையில் கருதப்படுகிறது என்பதை முதலில் எண்ணுவது முறையாகும். எதிர் காலச் செயலுக்கு வழிவகுக்க உதவும். செவ்வியல் மொழிக்கென இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டு, அதற்கான தகுதிகள் பட்டியலிடப்பட்டு அதன் அடிப்படையில் ஒரு மொழி செவ்வியல் மொழி என நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை. செவ்வியல் மொழி என்ற தகுதி ஒரு மொழிக்கு அதில் இடம்பெற்றிருக்கும் இலக்கியத்தின் தரத்தின், அதில் இடம் பெற்றிருக்கும் விழுமியங்களின் அடிப்படையில் வருகிறது. முதலில் அடையாளம் காணப்படுவது செவ்வியல் இலக்கியம். அப்படிப்பட்ட இலக்கியத்தைக் கொண்டுள்ள மொழி செவ்வியல் மொழி. செவ்வியல் இலக்கியம்: அந்தத் தகுதியின் வழி செவ்வியல் மொழி: இது தான் பாதை.

செவ்வியல் தன்மை என்ற கருத்துரு (Concept) முதன்முதலாகக் கருப் பெற்றது ஐரோப்பாவில்தான். அது கி.பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டில். Classicus என்ற இலத்தீன்

வேர்ச்சொல்லைக் கொண்டது. கிரேக்க மொழியில் ஹோமர் என்ற மகாகவியின் காப்பியங்கள், ஹெரடோட்டஸ், டெமாஸ்தனிஸஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்றோரின் படைப்புகள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகக் கருதப்பட்டன. எனவே கிரேக்கம் செவ்வியல் மொழி என அறிஞர்களால் வழங்கப்பட்டது. செவ்வியல் இலக்கியம் என்ற மரபே கிரேக்க இலக்கியங்களில் அமைந்த கூறுபாடுகளின் அடிப்படையில் இடம் பெற்றதுதான். இலத்தீன் மொழியில் வர்ஜில், சிசிரோ, சேலஸ்ட், செனகா போன்றோரின் எழுத்துகள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாக மதிக்கப்பட்டன. எனவே இலத்தீனும், கிரேக்க மொழி போன்று செவ்வியல் மொழியாகக் கருதப்பட்டது. பிற்காலத்தில் கலை, இலக்கியம் இவற்றில் செவ்வியல் தன்மைக்கு கிரேக்க, ரோம பங்களிப்புகள் அளவுகோலாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் தலைமையகம் சென்னையில் இருந்து கோல்கத்தாவிற்கு மாற்றப்பட்டபின் மேலை நாட்டினரின் வடமொழி ஈடுபாடு வளர்ந்தது. சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ், என்ற வழக்கறிஞர். 1784-இல் ஆசியவியல் சங்கம் (Asiatic Society) என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கினார். அதன் வழியாகவும் மாக்ஸ் முல்லர், கோல்புரூர் போன்றோரின் ஈடுபாட்டாலும் வடமொழி நூல்கள் பெரிய அளவில் ஆங்கிலம், ஜெர்மன், ஃபிரஞ்ச் ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இலக்கியம், தத்துவம் அரசியல் போன்ற துறைகளில் பெரும்பாலும் கிரேக்க, ரோம பங்களிப்புகளையே பயின்று கொண்டிருந்த ஐரோப்பியர்கட்கு, வடமொழியிலுள்ள வேதங்கள், உபநிடதங்கள், இதிகாசங்கள், காப்பியங்கள், நாடகங்கள், தத்துவ நூல்கள் போன்றன ஒரு புது உலகையே அறிமுகப்படுத்தின. வேத காலம்தாண்டிய வடமொழி இலக்கியங்களும் (கி.மு. 500 முதல்) செவ்வியல் இலக்கியங்களாகக் கருதப்பட்டன. வடமொழியும், கிரேக்கம், இலத்தீன் போன்ற செவ்வியல் மொழியாக எண்ணப்பட்டது. இதையொத்த பரவலான அறிமுகம் பெறும் வாய்ப்பு தமிழ் மொழி இலக்கியத்திற்கு அன்று கிடைக்கவில்லை தமிழ் இலக்கிய மொழி பெயர்ப்பு அடையாளம் காணப்படுவதில். மொழிபெயர்க்கப்படுவதில் ஒரு நூற்றாண்டு பின் தங்கிவிட்டது. இன்றும் மொழிபெயர்ப்பு நிறைவு தரும் வகையில் இடம் பெறவில்லை.

“பல மொழிகளில் எழுதப்பட்டிருப்பினும் இந்திய இலக்கியம் என்பது ஒன்றுதான்” என நமது முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் ராதாகிஷ்ணன் கூறினார். இது தத்துவ அளவில் உண்மையாயினும், நடைமுறையில் உண்மையாக வேண்டுமெனின், இந்திய இலக்கியம் என்பது ஓரளவேனும் இலக்கிய உலகை, இந்திய மக்களை எட்ட வேண்டும்.

உலக இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் இணையற்ற இடத்தைப் பெறும் தகுதியுடையதென மேலைநாட்டு அறிஞர்களும் மதிப்பிடும் சங்க நூல்கள், இந்தியாவில், அயல்நாடுகளில் இலக்கிய ரசிகர்கள் மத்தியில் கூட, பரவலாக இடம் பெறவில்லை. இந்த நிலை பற்றி இந்திய இலக்கிய உலகம் சிந்தித்ததாகவோ, கவலைப்பட்டதாகவோ தெரியவில்லை.

தமிழ் மொழியில் இருக்கும் பண்டை இலக்கியங்கள், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே இந்திய இலக்கியப் பாரம்பரியம் அடைந்திருந்த உன்னத நிலைக்குச் சான்றுகள். அவை தமிழுக்கும், தமிழர்கட்கும் மட்டும் பெருமை சேர்ப்பனவல்ல. இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்கே பெருமை சேர்ப்பன.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே பாடியவன் இந்தியக் கவிஞன் என்று, சோவியத் ஒன்றியத்திற்குச் சென்றபொழுது, அன்று பாரதப் பிரதமராக இருந்த திருமதி இந்திராகாந்தி அவர்கள் கூறிப் பெருமைப்பட்டார். அதைச் செய்தித்தாளில் படித்தபொழுது நாமும் ஓரங்குலம் உயர்ந்தோம். ஆனால், ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ ; ‘உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்’ ; ‘உள்ளத்தனையது உயர்வு’ ; ‘புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர், பழியெனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்’ ; ‘செயற்கரிய செய்வர் பெரியர்’ ; ‘யான் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம்’ ; ‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ ; ‘நாமார்க்கும் குடி அல்லோம்’ போன்ற எண்ணற்ற சான்றோர் வாக்குகள், வேதங்கள் போலவோ, உபநிடதங்கள் போலவோ, கீதை போலவோ, கல்வியுலகு மேற்கோள் காட்டும் ஞான வாக்குகளாக இடம் பெறவில்லை. தேவாரமும், திருவாசகமும், திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் பாரதம் முழுவதும் பரவிய பக்தி மார்க்கப் புயலின் மையமென்பது பரவலாக அறியப்படவில்லை. அந்த அளவுக்கு இந்தியர்களாகிய நாம் நமது இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் முழுமையை அறியாதவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

‘உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்’ என்று தொடங்கும் பாண்டிய மன்னன் இளம் பெருவழுதியின் கவிதை, ‘புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர், பழியெனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்’ என வழங்கும் மரபின் மாண்பு எண்ணுந்தொறும் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. பெருஞ்சாத்தன் இறந்த துயரில் மூழ்கியிருக்கும் ஒல்லையூர் நாட்டில் பூத்திருக்கும் முல்லைப்பூவைப் பார்த்து, குடவாயில் கீர்த்தனார் என்ற புலவர் :

**“இளையோர் சூடார் ; வளையோர் கொய்யார்
பாணன் சூடான் ; பாடினி யணியான்**

.....
வல்வேல் சரத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியேர ஒல்லையூர் நூட்டே”

எனக் கேட்கும் பாடல் ; தந்தையை இழந்த பாரி மகளிர்தம்:

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையு முடையேம் : எம் குன்றும் பிறர் கௌளர்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கௌண்டார் : யாம் எந்தையும் இலமே”

எனும் பாடல் போன்றவை, சோகத்தின் முழுமை, அதன் உச்ச நிலை உணர்வு, சொல் வடிவம் பெற்று, நமது நெஞ்சைப் பிழிந்து எடுக்கும் தன்மையைக் காட்டுகின்றன. ‘நாட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சுமுண்பர் நனிநாகரிகர்’ என்ற வரிகளைப் படிக்கும் பொழுது சமுதாய இயலில் எத்தனையோ முன்னேற்றங்களையும், மனித நேய உணர்வுகளையும், மனிதப் பண்பு வளர்ச்சிகளையும், கண்ட இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், நாம் எண்ணியும் பார்க்க இயலாத ஒரு பண்பு நிலை பற்றிய, நாகரிகம் பற்றிய சிந்தனையை நாம் காண்கிறோம். **இவையெல்லாம் உலக சமுதாயத்திற்கு இந்தியா அளித்த கொடைகள். இவற்றை உலகமும் அறியவில்லை. இந்தியாவும் அறியவில்லை. அந்த அளவிற்கு உலகம் வறியதாகிறது. இந்தியர் வறியவர்களாகின்றனர். இது தமிழர்கட்கு மட்டும் ஏற்பட்ட இழப்பு அன்று ; மனித சமுதாயத்திற்கு ஏற்பட்ட இழப்பு.**

அண்மைக் காலத்தில் தமிழ் நூல்கள் மீது, மேலை நாட்டினர் காட்டும் ஆர்வம் வளர்ந்திருக்கிறது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்களை, பெங்வின் (Penguin) நிறுவனம் ஆங்கிலத்தில் கதை கூறும் பாங்கில், பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட பகுதிகளின் மொழி பெயர்ப்புடன் வெளியிட்டிருக்கிறது. இவற்றிற்கு வரவேற்பு இருப்பதனால்தான், ஒரு வணிக நிறுவனம் வெளியிட முன்வந்துள்ளது.

தமிழ் இலக்கிய நூல்களைத் திட்டமிட்டு, முறையாக ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடும் முயற்சி தேவையான ஒன்று. மற்ற செவ்வியல் மொழிகளைப் பொருத்தவரை 18-வது, 19-வது நூற்றாண்டில், அல்லது அதற்கும் முன்னர் மேற்கொள்ளப் பட்ட ஒரு பணியை, நாம் இப்பொழுது செய்ய வேண்டுமா, என்ற கேள்வியும் எழலாம் : எழுவது இயற்கை. ‘தேடுதல்’ மனிதனின் இடைவிடாத பணி. புதியன தேடுவது ஒரு புறமிருக்க, உலகின் ஒரு புறத்தில் நமது

முன்னோர்களில் ஒரு பிரிவினர் தேடி வைத்த அறிவுச் செல்வங்களைத் தேடிப் பிடித்துப் பொதுமையாக்குவதும் தேடல் முற்றிசியின் ஓர் அங்கமேயாகும். இந்தப் பணி என்றும் காலம் கடந்ததாகி விடுவதில்லை.

தமிழில் செவ்வியல் காலம் சங்க இலக்கியத்தொடு தொடங்குகிறது. அது எதுவரை தொடர்கிறது என்பது நிர்ணயிக்கப்படவில்லை எது எப்படியாயினும். நாம் சங்க இலக்கியங்களில் தொடங்கி, சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களிலிருந்து ஏறத்தாழ பத்தாவது நூற்றாண்டு வரையிலான தமிழ் இலக்கியங்களை வகைப்படுத்தி 'செவ்வியல் தமிழ் இலக்கிய வரிசை' என்ற தலைப்பில், குறைந்தது 40 முதல் 50 தொகுப்புகள் முதற்கட்டமாக ஆங்கிலத்தில் வெளியிடலாம். ஒவ்வொரு தொகுதியும் 350 முதல் 400 பங்கங்கட்கு மேல் போகாமல் நூலகப் பதிப்புத் தரத்தில், ஒரே அளவு, ஒரே கட்டமைப்புக் கொண்டதாக அமையலாம். ஆங்கிலத்தில், பல துறைகளில் இப்படிப்பட்ட வெளியீடுகட்குச் சிறந்த முன்மாதிரிகள் இருக்கின்றன. இத்தொகுதிகள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் மொழி பெயர்ப்பாக மட்டும் இருக்க வேண்டும் என்பதன்று நமது குறிக்கோள். ஒவ்வொரு நூலையும், அதிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளின் மொழி பெயர்ப்புடன் அவற்றின் நுட்பத்தை, சிறப்பை, இலக்கிய மாண்புகளை, சிந்தனை வளத்தை, தமிழர் வாழ்வியல் வரலாற்றில், அல்லது இந்தியப் பண்பு வளர்ச்சியில் அவற்றின் தாக்கத்தை எடுத்துக்கூறும் வகையில் அமைந்த விளக்கங்களுடன் வெளிக்கொணர வேண்டும். இரண்டாவது கட்டமாக இந்த நூல்களை இந்தியில் வெளியிட வேண்டும்.

இப்பணிக்கு நிதி ஒரு பெரிய தடையாக இராது. நல்ல முறையில் வெளியிடப்பட்டு, விரிவாக விளம்பரப்படுத்தப்படுமானால் அவை விலை போகும் தன்மையன. பெரிய பதிப்பகங்களுள் ஒன்றுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு, தொடர் வரிசையாக வெளியிடலாம். இதற்கென அரசு ஒரு தன்னாட்சி நிறுவனத்தை உருவாக்கலாம்.

இம் முயற்சியில் முக்கியமானது. தொகுதிகளின் தலைப்புகளைச் சிறந்த முறையில் நிர்ணயம் செய்வதற்குத் திறன் வாய்ந்த ஒரு குழுவை அமைப்பதும், பின்னர் ஒவ்வொரு தொகுதியையும் எழுதுவதற்கு ஆசிரியர்களைத் தேடிப் பிடிப்பதுமாகும். உண்மையிலேயே பெருமுயற்சி செய்து தேடித்தான் பொருத்தமான ஆசிரியர்களைக் காணவேண்டும்.

இப்பணிக்குத் தலைமைப் பொறுப்பேற்க, நமக்கு மனநிறைவு தரும் அளவிற்குத் தகுதி வாய்ந்த ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து, தேவையான அதிகாரங்களுடன் அவரிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டால், பணியில் பாதி முடிந்ததாகக் கருதலாம்.

இது தமிழர் பெருமை பேசும் திட்டமோ, முயற்சியோ அன்று. இந்தியப் பண்பாடு என்னும் பெருந்திக்கு ஆதி முதல் வளம் சேர்த்த, ஆனால் முழுமையாக அறியப்படாதிருக்கும் ஓர் உபநதியின் மூலத்தையும், அதன் வளத்தையும், வளத்தின் சில தனிச் சிறப்புகளையும் அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சியேயாகும். சாக்ரட்சையும், பிளேட்டோவையும் அறிமுகப்படுத்துவது கிரேக்கர்கட்குப் பெருமை சேர்க்க அன்று; அவர்களுடைய சாதனைகள் மூலம் மனித சமுதாயத்தை வளப்படுத்தவேயாகும். மனித சாதியின் நீண்ட, முன்னேற்ற வரலாற்றில் ஏறத்தாழ 2400 ஆண்டுகட்கு முன் மானிடம் அடைந்திருந்த மன வளர்ச்சிக்குச் சான்று கூறவுமாகும். **இவர்களையொத்த சான்றோர்கள் எங்கு பிறந்திருப்பினும், எம்மொழியைப் பேசினும், எவ்வினத்தைச் சார்ந்திருப்பினும் அவர்கள், மனித சமுதாயம் எனும் பரந்த வானில் ஆங்காங்கு ஒளி வீசிய தாரகைகளேயாவர். நாம் இன்னும் சில தாரகைகளை நமது மண்ணில் இருந்து அடையாளம் காட்ட முயலுகிறோம்.**

இரண்டாவதாக, நாம் கருதவேண்டுவது இந்தியப் பண்பாட்டில் திராவிடத்தின் பங்கு என்ன என்பதும்: திராவிடப் பண்பைப் பிரதிபலிக்கும் களஞ்சியமாக விளங்குவது தமிழ் எனும் உண்மையுமாகும்.

1953-ஆம் ஆண்டு பூனே பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டமளிப்புச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்திய டாக்டர் சி.பி. ராமசாமி ஐயர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார்.

“The two greatest components of culture in India are Sanskrit and Dravidian”

[இந்தியப் பண்பாட்டின் மாபெரும் கூறுபாடுகள் சமஸ்கிருதமும், திராவிடமும் ஆகும்.]

டாக்டர் சுனிதி குமார் சட்டர்ஜி தலைசிறந்த இந்தியவியல் நிபுணர். தேசிய அளவிலும் சர்வதேச அளவிலும் மதிக்கப்படுபவர். இந்திய நாகரிகம் பற்றி அவர் கூற்றுப் பின்வருமாறு:

“One thing I would like to reiterate in this connexion. There cannot be any conception of India without either Dravidian (and other pre-Aryan) or Aryan.”

(ஒரு அம்சத்தை நான் இங்கு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். திராவிட (மற்றும் ஆரியர் அல்லாதார்) அல்லது ஆரியர் என்பனவில்லாது இந்தியா என்பது பற்றிக் கருதவே இயலாது.)

“Like the warp and woof of a piece of woven stuff, Aryan and Dravidian have become interlaid with each other to furnish the texture of Indian Civilisation”

(நெய்யப்பட்ட ஒரு துணியின் பாவும் இழையுமாக ஆரியமும் திராவிடமும் இரண்டறக் கலந்து உருவானது தான் இந்திய நாகரிகம்.)

இந்திய நாகரிகத்திற்கு, கலை, இலக்கியங்கட்கு, பண்பாட்டிற்கு வடமொழியின் பங்களிப்பு, ஆழமாக, அகலமாக எழுத்தெண்ணி ஆராயப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் திராவிடத்தின் பங்கு கவலையுடனும், கவனத்துடனும் கருதப்படவில்லை. எனவே அதன் பங்கு அறியப்படவில்லை. **சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் நாம் இந்திய வரலாற்றை, பண்பாட்டை, இரு கண்கள் கொண்டு காணவில்லை. ஒரு கண்ணால் பார்த்து வருகிறோம்.** அதுவே முழுமையானது என நம்பி வருகிறோம். இது எந்த அளவிற்குக் குறையுடையது என்பதற்கு டாக்டர் **வின்சென்ட் ஸ்மித் (Dr. Vincent Smith)** என்ற புகழ் வாய்ந்த வரலாற்றாசிரியர் கருத்துச் சான்று பகரும்:

“Some day, perhaps, the history of Dravidian Civilization may be written by a competent scholar skilled in all the lore and language required for the study of the subject: but at present the literature concerned with it is too fragmentary, defective and controversial to permit of condensation, Early Indian history, as a whole, cannot be viewed in true perspective until the non-aryan institutions of the South receive adequate treatment. Hitherto, most historians of ancient India have written as if the South did not exist.”

(திராவிட நாகரிகம் பற்றி விரிவாக, அதன் பண்டைய மரபுகளையும் மொழிகளையும் தேவையான அளவுக்குத் தெரிந்தவர்களால் ஏதாவது ஒரு சமயம் எழுதப்படக் கூடும். ஆனால் இன்று அது தொடர்பான இலக்கியம் நிறைவில்லாததாகவும், சிறு சிறு பகுதிகளாகத் தொடர்பின்றிச் சிதறியதாகவும் கருத்து வேற்றுமைக்கு ஆட்பட்டதாகவும் இருக்கிறது. ஆரியர் அல்லாத நிறுவனங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் போதுமான அளவில் இடம்

பெறாத வரை ஆரம்பகால இந்திய வரலாறு எழுதப்பட இயலாது., இதுவரை பண்டைய இந்தியாவின் வரலாற்றை எழுதிய பெரும்பாலான வரலாற்றாசிரியர்கள் தென் இந்தியா என ஒன்று இல்லாதது போலவே எழுதியிருக்கிறார்கள்.)

↑ | > , Fó£Mì Š ð‡ ð£†®; ↑ -ó-ñ, ª è£æèò;

எப்படி ஆரியம் சார்ந்த இந்தியப் பண்பாட்டுக்கு வடமொழி கொள்கலனாக விளங்குகிறதோ அதைப் போலவே திராவிடம் சார்ந்த பண்பாட்டிற்கு திராவிடமொழிகளில் மூத்ததும், ஏறத்தாழ குறைந்தது 2500 ஆண்டு இலக்கியப் பாரம்பரியம் கொண்டதுமான தமிழ் மொழி கொள்கலன் (Container) ஆகும். எப்படி ஐரோப்பிய நாகரிகத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு கிரேக்கமும், இலத்தீன் மொழியும் தேவையோ அதுபோலவே இந்திய வரலாற்றை இந்திய நாகரிகத்தை, பண்பாட்டை, அதன் ஆன்மிக, தத்துவ மரபுகளை முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ள வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளும் தேவை.

**இந்தியத்தின் பண்பாட்டின் விழிகள் என்ப
இந்தமிழும் வடமொழியும் என்னும் உண்மை
விந்தியத்தின் வடக்கேயும் கடல்கள் தாண்டி
வெளியுலக மன்றத்தும் விளக்க வேண்டும்**

-குலோத்துங்கன் கவிதைகள்

இந்திய நாகரிகத்தில் இரண்டறக் கலந்திருக்கும் திராவிட நாகரிகக் கூறுபாடுகளை அறிந்து கொள்வதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது, திராவிட நாகரிகத்தின், பண்பின் கொள்கலனாக இருப்பது தமிழ்: இதனினும் மூத்த திராவிட மொழி எதுவும் இல்லை. திராவிடர்கள் இந்திய இலக்கியத்திற்குச் செய்துள்ள பங்களிப்பைப் பற்றி டாக்டர் **சுனிதி குமார் சட்டர்ஜி** பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“In order to understand and appreciate the basic and characteristic contribution of Dravidian land to Indian literature as a whole, we have thus to take full note of “the Matter of Tiravida-nadu or Dravida-desa”. This is to be found, of course, for the classical Old Dravidia Period in the Sangam Literature of Tamil in the first instance.”

(இந்திய இலக்கியத்திற்கு திராவிடத்தின் பங்களிப்பின் அடிப்படைக் கூறுபாட்டை உணர்ந்து கொள்வதற்கு திராவிட நாடு அல்லது திராவிட தேசம் என்பதன் முழுக்

கருப்பொருளையும் [Matter] கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். திராவிடத்தின் தொன்மையான செவ்வியல் காலத்தின் பங்களிப்பை முதலாவதாக, நாம் தமிழிலுள்ள சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் தான் அறிய முடியும்)

நமது பல்கலைக் கழகங்களிலுள்ள தமிழ்த்துறைகளில் வரலாற்றுத் துறைகளில், தொல்லியல்துறைகளில் இந்திய வரலாற்றிற்கு, நாகரிகத்திற்கு, பண்பாட்டிற்குத் தமிழர்களின் பங்களிப்புப் பற்றிச் சற்று நுட்பமான, விரிவான ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

வடமொழியில் இருப்பதெல்லாம் வடவர் பங்களிப்பன்று. கருங்கல் சிற்பம் தென்னிந்தியாவுக்கே சொந்தம். வடநாட்டில் கருங்கல் கிடையாது. கருங்கல் சிற்பங்களெல்லாம் தென் இந்தியாவில்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் சிற்பக் கலை பற்றிய நூல்கள் வடமொழியில் இருக்கின்றன. மகாபலிபுரத்தில் உள்ள சிற்பம் பள்ளியில் சிற்பம் படிக்கும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானோர் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். அண்மைக் காலம் வரை அவர்கள் கட்டாயப் பாடமாக வடமொழி படித்தார்கள். ஏனெனில் சிற்பக் கலையின் மூல நூல்கள் வடமொழியில்தான் இருக்கின்றன. இவற்றைத் தமிழ் நாட்டவர்கள் தான் எழுதியிருக்க வேண்டும்.

சிற்பம் போலவே பரதநாட்டியம் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தது. ஆனால் பரதநாட்டியம் பற்றிய இலக்கியம் வட மொழியில் இருக்கிறது. இந்தப் படைப்பில் தமிழர் பங்கு. தமிழ் நாட்டவர் பங்கு ஆழமாக ஆராயப்படவேண்டும்.

இன்று நடைமுறையில் இந்து சமயம் என்பது பத்தி மார்க்கம்தான். இந்து சமயத்தின் பக்தி மார்க்கத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டியவர்கள் நமது நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களுமாவார். பக்தி மார்க்கம் இந்தியாவில் பரவியதில் ஆழ்வர்கள், நாயன் மார்கள் பங்கு விரிவாக ஆராயப்படவேண்டும். எழுதப்பட வேண்டும்.

சங்க நூல்கள் என்று வரும் பொழுது அதன் இலக்கியக் கூறுபாடே நம்முன் மேலோங்கி நிற்கிறது. சங்க காலம், சங்கப் பாடல்கள். சங்கப் புலவர்கள் போன்றன எனக்கு ஒரு புதிராக. எத்தனையோ கேள்விக்குறிகளைக் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. சங்க காலம் இலக்கியத்துறையினராலும், வரலாற்று ஆசிரியர்களாலும் தொல்லியல் துறையினராலும், சமூகவியலாளர்களாலும் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய பொருள் ஆகும்.

சங்க நூல்கள்.

- தமிழரின் பண்டைய வரலாற்று நூல்கள்
- தமிழர்தம் சமுதாயம் பற்றிய, தமிழர் நாகரிகம் பற்றிய தகவல் தரும் நூல்கள்
- தமிழ் மொழியிலமைந்துள்ள பண்டைய இலக்கிய நூல்கள்

சங்க நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களைப் பாடிய கவிஞர்கள் அல்லது புலவர்கள்தாம் வரலாற்று மனிதர்கள் என்பதில்லை, அவர்களால் பாடப் பெற்ற புரவலர்களும், சிற்றரசர்களும், அரசர்களும் அன்று வாழ்ந்தவர்களே. அவர்களும் வரலாற்று மனிதர்களே. பாரியும், அதியமானும் குமணனும் வாழ்ந்தவர்களேயாவார்கள் அதற்கு இலக்கியம் தவிர வேறு சான்றுகள் உளவா என்பது கேள்வி

நமக்குள்ள சான்றுகள் மூன்று வகைப்பட்டவை

1. சங்க கால இலக்கியம்
2. கல்வெட்டுகள்
3. செப்பு நாணயங்கள்

சங்க நூல்களில் பாடப்படும் அரசர்கள், சிற்றரசர் என்போர் நாம் அறிந்த அளவில் வாழ்ந்தவர்கள் என்பது நமது நம்பிக்கை. நமக்கு, அதற்கு முன்பு கல்வெட்டுகள் துணைநின்றன. அண்மைக் காலத்தில் செப்பு நாணயங்களும் துணை நிற்கின்றன.

ஐராவாதம் மகாதேவன் கி.மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மாங்குளம் கல்வெட்டுகள் வழி, நெடுஞ்செழியன் என்ற அரசர்கள். சிற்றரசர்கள் பற்றிப் பேசுவதாகக் கூறுகிறார். சங்க நூல்கள் ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பற்றியும், தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் பற்றியும், பேசுகின்றன.

புகளூர் கல்வெட்டுகள் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. அவை கோ ஆதன்சேரல் இரும்பொறை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. பதிற்றுப்பத்து செல்வக் கடுங்கோ வாழிய ஆதன் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. புகளூர் கல்வெட்டு பெருங்கடுங்கோ பற்றிப் பேசுகிறது. பதிற்றுப்பத்து பெரும் சேரல் இரும்பொறை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

புகளூர் கல்வெட்டு இளங்கடுங்கோ பற்றிப் பேசுகிறது. பதிற்றுப்பத்து இளஞ்சேரல் இரும்பொறை பற்றிப் பாடுகிறது. இரும்பொறை என்பது பட்டப் பெயர். பெருங்கடுங்கோ, பட்டம் சூடிய பொழுது பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும் இளங்கடுங்கோ பட்டம் சூடிய பொழுது இளஞ் சேரல் இரும்பொறை என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். சங்கப் புலவர்களான பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவும் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோவும் இவர்கள் என எண்ணப்படுகிறது.

□ செப்புக் காசுகள் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்த திரு. இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி பெருவழுதி எனப்பெயர் பொறிக்கப்பட்ட நாணயத்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். இது கி.மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. வழுதி என்பது பாண்டியர்களைக் குறிக்கும்.

□ இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி மலையமான் பெயர் பொறித்த செப்பு நாணங்களை, காரி பெயர்பொறித்த செப்பு நாணயங்களைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். இவை கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியினவாக இருக்கக்கூடும். இவர்கள் கடையெழுவள்ளல்கள் பரம்பரையைச் சார்ந்தவர்களாக எண்ணப்படுகிறது. காரி பெயர்பொறித்த நாணயம் மலையமான் திரு முடிக்காரியைக் குறிக்கும்.

□ இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அண்மைக்காலத்தில் கரூர் அமராவதிக் கரையிலிருந்து குட்டுவன் கோதை என்று பெயர் பொறித்த வெள்ளி நாணயத்தைக் கண்டெடுத்திருக்கிறார். இது கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம் என்பது அவர்கணிப்பு. சேரமான் குட்டுவன் கோதை என்ற சேர மன்னன் பற்றி சங்கப் பாடலில் (புறம் 54) பேசப்படுகிறது.

□ மேலும் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி மாக்கோதை நாணயம் பற்றி எழுதுகிறார். சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை பற்றிப் புறநானூறு () பேசுகிறது. எனவே இன்று நமக்குத் தமிழக வரலாற்றைக் கணிப்பதற்குச் சங்கப் பாடல்கள் நம்பகமானவையாகப் பெரிதும் துணை செய்கின்றன.

இரண்டாவதாக, தமிழர் சமுதாய வாழ்க்கை பற்றியும் அறியச் சங்கப் பாடல்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

□ சங்கப் பாடல்கள் தொகுப்பில் ஏறத் தாழ் 490 புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

- சங்கப் பாடல்களைப் புனைந்த புலவர்களில் சமுதாயத்தின் எல்லாப் பிரிவினைச் சேர்ந்தவர்களும் இருக்கின்றனர். அரசர், அமைச்சர், அந்தணர், வணிகர், கணக்கர், வேடர், அறுவை வணிகர், கூல வாணிகர், இவ்வாறு எல்லாவகையான தொழில் துறைகளில் இருந்தும் புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.
- சங்கப்புலவர்களில் 40-க்கு மேலானவர்கள் பெண்கள். ஏறத்தாழ 10 சதவிகிதம் பெண் கவிஞர்கள். சங்க காலம் தாண்டி பல்லவர் காலம், பாண்டியர்காலம், சோழர் காலம், நாயக்கர் காலம், மேலை நாட்டார் ஆட்சிக் காலம் மேலும் சென்ற நூற்றாண்டினும் சேர்ந்து நாடறிந்த கவிஞர்களில் 10 சதவிகிதம் பெண்கள் இல்லை.
- இதன் வழி நாம் அறிந்துகொள்ளும் தகவல் என்பது அன்றைய கல்வி, சமுதாயத்தில் பரவலாக இடம்பெற்றிருந்திருக்கிறது என்பதாகும்.
- இந்தப் பின்னணியில் நம் தொல்லியல் துறைக்கு வருவோம். உடைந்த மண்பாண்டங்களின் சிறு சிறு பகுதிகள் நகர்ப்புறத்தில் இருந்து மிகத் தொலைவில் உள்ள கிராமங்களிலும் கிடைக்கின்றன. அவற்றில் அவற்றைப் பயன்படுத்தியவர்கள் தங்கள் பெயர்களைக் கீறியிருக்கிறார்கள். அல்லது பொறித்திருக்கிறார்கள்.

பாடிய புலவர்களின் பல தொழில்கள் சார்ந்த பின்னணி, பாடிய புலவர்களில் பெண்களின் எண்ணிக்கை, கிராமத்து மட்பாண்டங்களில் கூடப் பெயர் பொறிக்கப் பட்டிருப்பது போன்றவற்றை அடிப்படையாக வைத்து ஐராவதம் மகாதேவன் சங்க காலத் தமிழகத்தில் பரவலான எழுத்தறிவு இருந்திருக்கிறது என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். இருபதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழ் நாட்டின் எழுத்தறிவு நிலை 10 சதவிகிதம் தான். இந்தப் பின்னணியில் சங்க காலத் தமிழர்கள் பரந்த எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தார்கள் என்பது ஒருபுரட்சிகரமான கண்டு படிப்பு. இது மேலும் விரிவாக ஆராயப்படவேண்டும்.

செம்மொழித் தகுதியால் வரும் நன்மைகள் பல. சுருக்கமாக அவை யாவன:

1. சுதந்திர இந்தியாவில் நேற்று வரை வரிவடிவம் இல்லாது இருந்த கொங்கணி போன்ற மொழிகளுடன் பதினொன்பது மாநில மொழிகளுள். தமிழும் ஒன்றாகப் பெற்றுள்ளன இடம் அதன் பழமைக்கும், உலக அளவில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அதன் தகுதிக்கும். இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு அது வழங்கி இருக்கும் பங்களிப்பிற்கும் ஏற்ற ஒன்றாக இல்லையே என்ற ஆதங்கம் தமிழ் அறிஞர்கள் மனத்தில் கனன்று

கொண்டிருந்தது. நீண்ட கால தேசிய நன்மை கருதி. நீக்கப்படவேண்டிய இந்த அதிருப்தி இப்பொழுது நீங்கும்.

2. பண்டை இந்தியாவின் வரலாற்றிற்கு. பண்பாட்டிற்கு அடிப்படையான மொழிகள் வடமொழியும். தமிழும் என்று ஏற்கப்படும்பொழுது. தமிழ் மொழி தமிழர்கட்கு மட்டுமன்றி இந்திய அறிஞர் உலகிற்கும், குறிப்பாக இந்தியவியல் (Indology) நிபுணர்கள். ஆய்வாளர்கள், வரலாற்றாசிரியர்கள் ஆகியோருக்கும் முக்கியமான மொழியாக ஆகிவிடுகிறது. பண்டை இந்திய வரலாற்றை. பண்பாட்டை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள வழிவகுக்கிறது.
3. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் செவ்வியல் மொழிகள் இரண்டில் தமிழும் ஒன்று என்ற தகுதியால், வடமொழிபோல தமிழ் எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களிலும், குறிப்பாக மையப்பல்கலைக் கழகங்களில் இடம் பெறும் வாய்ப்பு உள்ளது.
4. வடமொழி, பாரசீகம், அரேபியம் மொழியில் புலமை பெற்ற பேரறிஞர்கள் தேசிய அளவில் குடியரசுத் தலைவரால் விருது வழங்கி கௌரவிக்கப்படுவது போன்று தமிழ் அறிஞர்களும் கௌரவிக்கப்படுவர்.
5. மைய அரசு வடமொழிக் கல்விக்கும் ஆய்விற்கும் ஆண்டு தோறும் ஏறத்தாழ பத்துக் கோடி ரூபாய்க்கு மேல் ஒதுக்குகிறது. இது தவிர பல மாநில அரசுகள் நிதி ஒதுக்குகின்றன. வடமொழி இந்த நாட்டின் பண்பாட்டுமொழி. செம்மொழி என்ற தகுதியில் தான் இந்த உதவி அளிக்கப்படுகிறது. இந்தியாவின் பண்பாட்டு மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்று என்பது ஏற்கப்படுவதால் தமிழ்க் கல்விக்கும், ஆய்விற்கும் மைய அரசின் உதவி இயல்பாகவே கிட்டும்.
6. அயல் நாடுகளில், குறிப்பாக மேலைநாடுகளில் உள்ள “இந்திய ஆய்வுத்துறைகள்” (Department of Indian Studies) வடமொழிக்கு இணையான இடத்தைத் தமிழுக்கும் வழங்குவதற்கு வழிவகுக்கும்.

7. எதிர்கால உயர்வுக்கும் பெருமைக்கும் எல்லாரும் முயலலாம். கொள்கை அளவில் எல்லாரும் பெறலாம். ஆனால் பண்டைப் பெருமை என்பது சில இனங்கட்கு மட்டுமே உரிய சொத்து. இன்று ஓர் இனமோ, நாடோ, நினைத்தால் சம்பாதிக்கக் கூடியதன்று. **வடமொழி மட்டுமன்றி, இன்னொரு செவ்வியல் மொழிக்கும் இந்தியர்களாகிய நாம் சொந்தக்காரர் என்பது தமிழர்கட்கு மட்டுமன்றி இந்தியர் அனைவருக்கும் பெருமை சேர்ப்பது.**

இந்த இடத்தில் இன்னொரு கூறுபாட்டை நான் எடுத்துரைக்க வேண்டும். தமிழின் செவ்வியல் தன்மை பற்றிப் பேசினால், எழுதினால், அது ஏதோ வட மொழிக்கு எதிரான செயலாகக் கருதப்படுகிறது. இது தமிழகத்தின் சாபக் கேடு. தமிழர்கள் எந்தமொழிக்கும் எதிராக எதையும் செய்தவர்கள் அல்லர்.

தலைமுறை, தலை முறையாகத் தமிழகம் வடமொழியை ஆதரித்த மண். வட மொழியை வளர்த்த மண். பல்லவர்கள் வட மொழியை ஆதரித்தது மட்டுமன்றி அரியணையில் ஏற்றிப் போற்றினர். பல இடங்களில் வட மொழிக்குக் கல்வி நிறுவனங்கள் உருவாக்கினர். வட மொழி அறிஞர்களை. கவிஞர்களை ஆதரித்தனர். காஞ்சி இந்தியாவில் வட மொழிக் கல்வியின் தலை நகராக விளங்கியது. புகழ் பெற்ற வடமொழிக் கவிஞரான பாரவி பல்லவ மன்னர் அரசவையை அலங்கரித்தவரேயாவர்.

பல்லவர் போன்ற தமிழரல்லாதார் ஆட்சி மட்டுமன்றி, பின்னர் வந்த பாண்டிய மன்னர்களும் வடமொழியை ஆதரித்தவர்கள் தாம். அவர்கட்குப் பின்னர் வந்த சோழர்கள், வடமொழிக்குப் பேராதரவு தந்தவர்களேயாவர். அவர்கள் வட மொழிக்குக் கொடுத்த ஆதரவும் செய்த பராமரிப்பும். அவர்கள் தங்கள் தாய்மொழியான தமிழுக்குக் கொடுத்த ஆதரவுக்குக் குறைந்தது அன்று.

சோழர்களுக்குப் பின்னர், சிறிது கால இஸ்லாமியர் ஆட்சிக்குப் பின் வந்த நாயக்கர் காலம் வட மொழிக்குப் பொற்காலமாகவே இருந்தது. தஞ்சையை ஆண்ட மராத்தியர்களும் வட மொழிப் புரவலர்களாகவே இருந்தனர்.

வரலாற்றை ஆய்வோமானால் ஓர் உண்மை புலப்படும். தமிழகம் வடமொழியை வளர்த்த நிலமாக இருக்க, வட மொழியாளர்கள் பலர் வட மொழி தமிழினும் உயர்ந்தது என்று பெருமை பேசுபவர்களாகவும் தமிழைக் குறைத்துப் பேசுபவர்களாகவுமே இருந்தனர். சிலப்பதிகாரத்தில் கனகன், விஜயன் என்ற இரண்டு அரசர்கள் வாய் சம்மா இருக்க மாட்டாமையால் தமிழை இகழ்ந்து பேசிய செய்தி குறிப்பிடப்படுகிறது.

வாய்வாளாண்மையின்

வண்டமழ் இகழ்ந்த

காய்வேல் தடக்கை

கனக விசயர்

என்கிறார் இளங்கோவடிகள். அவர் ஒரு துறவி. விருப்பு வெறுப்பற்றவர். சமணர்; அவரே கனகனும் விஜயனும் முறையின்றித் தமிழை இகழ்ந்ததாகக் கூறுகிறார். எனவே அது ஓரளவு சிலருக்கேனும் பழக்கமாக அன்றைய பழக்கமாக இருந்திருக்கக் கூடும். அடிகளார் கற்பனையாக அவ்வாறு எழுதியிருக்க நியாயமில்லை

கனக விசயர் தவிர்த்து இலக்கியத்தில் இருந்து இன்னொரு செய்தியையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நக்கீரரைப் பற்றிய ஒரு கதை. வேட்கோ குயக்கொண்டான், ஆரியம் நன்று, தமிழ் தீது

என உரைக்கிறான். அவனை நக்கீரர் சபிக்கிறார். பின்னர் அந்தச் சாபம் நீங்க:

ஆரியம் நன்று தமிழ் தீதென உரைத்த

காரியத்தால் காலக் கோட்பட்டானை சீரிய

அந்தண் பொதியில் அகத்தியனார் ஆணையால்

செந்தமிழே தீர்க்க சுவாக

என்று பாடி எழுப்புகிறார். இந்தப் பாடலின்

தமிழ் நடையைப் பார்த்தாலே இது சங்கப் புலவர் நக்கீரர் பாடல் என்று என்பது தெரியும். இருப்பினும் ஒரு காலத்தில் பரவலாக இருந்த ஒரு வழக்கத்தை இப்பாடல் பிரதிபலிக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

நாம் இன்றும் சற்று அண்மையாக 17-ஆவது நூற்றாண்டுக்கு வருகிறோம். மரியாதைக் குரியவரான சாமிநாததேசிகர் இலக்கண கொத்து என்ற தம் நூலில் பாடும் வசைமொழி பின் வருமாறு:

அன்றியும் தமிழ் நூற் களலிலை யாயினும்

ஒன்றே யாயினும் தனித் தமிழ் உண்டோ

அன்றியும் ஐந்தெழுத்தாலொரு பாடை யென்று

அறையவே நாணுவர் அறிவுடையோரே

என்கிறார்

தமிழை ஆதரித்துப் பாடியவர்கள் எல்லாம் இந்த இரு மொழிகளும் சமமானவை என்ற சமரசமன்பான்மையுடன் தான் பாடியிருக்கிறார்களே தவிர, தமிழை உயர்த்திப் பாடவில்லை.

சிவஞான முனிவர் பின் வருமாறு பாடுகிறார்.

வடமொழிக்குப் பாணினியை
வகுத்தருளி அதற்கிணையாய்த்
திட முடைய செந்தமிழை
உலகமெலாம் தொழுதேத்தும்
குட முனிக்கு வகுத் தளித்தார்
கொல்லேற்றுப் பாகர் எனின்
கடல் வரைப்பின் அதன் பெருமை
யாவரே கணித்தறிவார்

என்று பாடுகிறார். காஞ்சிப் புராணமும்

“இருமொழிக்கும் கண்ணுதலார் முதற்குரவர்”

என்றே கூறுகிறது. பரஞ்சோதி முனிவர் தமிழுக்கும் வடமொழிபோல தெய்வத்தன்மை உள்ளது

என்று நிலை நாட்ட:

தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை
விடுத்ததும் முதலை
உண்ட பாலனை அழைத்ததும்
என்புபெண்ணுருவாக்
கண்ட தும்மறைக் கதலினைத்
திறந்ததுங் கண்ணித்
தண்ட மீழ்ச்சொலே மறுபுலச்
சொற்களே சாற்றீர்?

என்று பாடுகிறார் இருபதாவது நூற்றாண்டில் தமிழின் பெருமை பேசிய பாரதியும்.

முன்று தமிழ்க்குல மன்னர் எனை
முண்ட நல்லன்பொடு நித்தம் வளர்த்தார்
ஆன்ற மொழிகளின் உள்ளே உயர்
ஆரியத்திற்கு நிகர் என வாழ்ந்தேன்

என்று தான் பாடுகிறார். நாம் என்றும் நமக்கு உரியதை வலியுறுத்தினோமே தவிர நாம் யாரையும்
தாழ்த்தியதில்லை. தாழ்த்த முயன்றதுமில்லை.

தமிழகத்தின் சாபக்கேடோ என்னவோ. நாம் நமதுரிமை பேசினால் அது யாரோ ஒருவர்க்கு
எதிரி என்ற குற்றச்சாட்டுவருகிறது.

□ ÿ Æ < öí f ° < èì ¾ ñ ÷ â < î Æ Æ ã ñ Æ N J ™ ã î Æ ö « ö † ´ ã ñ ; ø Æ ™ Ü ¶
ö ï ã ñ Æ N, ° ã F ó Æ A ø ¶.

- $\hat{a} < \hat{i} \in \mathbb{E}^a \hat{n} \in \mathbb{N} \mathbb{J}^{\text{TM}} \hat{a} < , \circ \mathcal{S}^a \delta \in \frac{1}{4} \in \mathbb{K} \gg < \mathbb{P} \rightarrow \hat{e} \ll \hat{o} \ddagger \hat{a} \hat{n} ; \delta \in^{\text{TM}} \mathbb{P} \mathbb{J}$
 $\hat{a} \hat{i} \frac{1}{2} f^\circ , \circ \hat{a} F \delta \in A \delta \mathbb{J}$.
- $\neg \hat{n} \delta \mathbb{P} \delta^2 \mathbb{P} \frac{1}{2} \delta \delta \hat{e} f \hat{e} \mathbb{O} \frac{1}{2} < \hat{a} < \hat{n} \in G \hat{o} \hat{F}^{\text{TM}} \hat{a} < \hat{i} \in \mathbb{E}^a \hat{n} \in \mathbb{N} \mathbb{J}^{\text{TM}} \hat{Y} \dagger C \hat{i} \neg \hat{i}^a \delta \delta$
 $\ll \hat{o} \ddagger \hat{a} \hat{n} ; \delta \in^{\text{TM}} \mathbb{P} \mathbb{J} \mathbb{P} \% F , \circ \hat{a} F \delta \in A \delta \mathbb{J}$.
- $\hat{a} < \hat{i} \in \mathbb{E}^a \hat{n} \in \mathbb{N} \mathbb{J}^{\text{TM}} \hat{e}^{\text{TM}} M \ll \hat{o} \ddagger \hat{a} \hat{n} ; \delta \in^{\text{TM}} \mathbb{P} \mathbb{J} \hat{Y} f A \hat{o} \hat{F} \hat{Y}^\circ \hat{a} F \sim \hat{a} ; A \delta \hat{e} \sim \hat{e} \in$.
- $\circ \delta \mathbb{O}^{\text{TM}} \hat{a} \delta \frac{1}{4} \neg \hat{n} \ll \delta C \hat{u} \in^{\text{TM}} \mathbb{P} \mathbb{J} W \neg \hat{i} , \circ \hat{a} F \sim \hat{a} ; A \delta \hat{e} \sim \hat{e} \in$.

நாம் யாருக்கும் எதிரியல்ல; நாம் நம் மொழியை யார் மீதும் திணித்ததில்லை. இந்திய வரலாற்றில் இணையற்று விளங்கிய சோழப் பேரரசு கங்கை வரை வென்ற போதும். கடல் தாண்டி சுமத்ரா வரை சென்று விஜய அரசை வென்ற போதும் தமிழர்கள் தங்கள் மொழியை யார் மீதும் திணித்ததில்லை. தமிழர்கள் மொழித்துறையில் நாகரிகமாகவே நடந்து வந்திருக்கின்றனர்.

இந்திய அரசு வைத்திருக்கும் வடமொழி, அரேபியம், பாரசீகம் ஆகிய மொழிகளைக் கொண்ட செவ்வியல் மொழிகள் பட்டியலில் தமிழ் வடமொழியொடு இடம் பெறும் பொழுது. இந்த மண்ணில் வடமொழிக்கு இணையென்று நிறுவ நடந்து வந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டு பனிப்போர் நல்ல முடிவுக்கு வருகிறது. இதை ஆரம்பமாகக்கொண்டு நாம் மொழித்துறையில்:

□ $\delta \ddagger \neg \hat{i} \hat{e} \hat{i} \hat{i} \mathbb{N} ; C \delta \mathcal{S} \neg \delta \mathbb{P} \% F \delta \mathbb{P} \div M^{\text{TM}} , \hat{a} \delta \hat{e} \mathbb{P} \div M^{\text{TM}} \mathbb{P} \mathbb{P} \hat{e} \sim \hat{e} \in \mathbb{P} \mathbb{P} \delta ,$

□ இன்றைய தமிழ் நமது அரசியல், சமுதாய, ஆன்மிக, பொருளாதாரத் தேவைகள்

அனைத்தையும் நிறைவேற்ற,

□ முறையான திட்டமிட்டு,

□ தேவையான நிதி ஒதுக்கி,

நாம் முனைப்புடன் செயலாற்ற வேண்டும்.